

Arrest

nr. 163 673 van 8 maart 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 2 maart 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 maart 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2016 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die loco advocaat C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 23 december 2003 een asielaanvraag in. Inzake deze aanvraag neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 14 januari 2004 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die op 4 maart 2004 een bevestigde beslissing van weigering van verblijf neemt.

Verzoeker dient op 19 april 2007 een tweede asielaanvraag in. Deze wordt op 9 mei 2007 ontvankelijk verklaard. Inzake deze asielaanvraag neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 1 augustus 2007 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 3605 van 13 november 2007 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt op 20 december 2007 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient op 20 januari 2009 een derde asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 8 januari 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt vernietigd door de Raad bij arrest met nummer 41 499 van 9 april 2010. Op 15 juni 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 50 899 van 8 november 2010 weigerde ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Verzoeker dient op 20 januari 2011 een vierde asielaanvraag in. Deze aanvraag wordt op 23 februari 2011 niet in overweging genomen.

Op 26 september 2013 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 26 september 2013 wordt aan verzoeker een inreisverbod gegeven voor drie jaar (bijlage 13sexies).

Bij arrest van de Raad nr. 111 285 van 4 oktober 2013 wordt de schorsing bevolen van deze twee beslissingen.

Bij arrest van de Raad nr. 115 885 van 18 december 2013 wordt het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen verworpen en wordt de schorsing opgeheven.

Op 20 februari 2014 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in. Deze aanvraag wordt op 10 april 2014 niet in overweging genomen.

Op 2 maart 2016 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

Il est enjoint à Monsieur / Madame(1), qui déclare se nommer(1) :

Naam/nom: K.

Voornaam/prénom: H.

Geboortedatum/date de naissance: (...) 1982

Geboorteplaats/lieu de naissance: Parwan

Nationaliteit/nationalité: Afghanistan

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS: : K., H. °(...)1982 à Syahgerd (Afghanistan)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Artikel 27 :

□ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

□ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is bekend bij de Veiligheid van de Staat omdat hij lid zou zijn geweest van de Taliban.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen die hem betekend zijn op 12/02/2008, 13/01/2009, 23/02/2011, 28/03/2013, 26/09/2013 en 28/04/2014.

Betrokkene heeft de autoriteiten niet verwittigd van zijn adreswijziging tijdens de periode waarin betrokkene zijn bevel om het grondgebied te verlaten diende op te volgen.

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden op 12/02/2008, 13/01/2009, 23/02/2011, 28/03/2013, 26/09/2013 en 28/04/2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 26/09/2013.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

De vierde asielaanvraag, ingediend op 20/01/2011 werd bij beslissing van 23/02/2011 niet in overweging genomen. Een bijlage 13 quater werd hem betekend op 23/02/2011. De vijfde asielaanvraag, ingediend op 20/02/2014 werd bij beslissing van 10/04/2014 niet in overweging genomen. Een bijlage 13 quinquies werd hem betekend op 28/04/2014.

Betrokkene heeft meerdere asielaanvragen ingediend. Op 08/11/2010 oordeelde de RVV dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Afghanistan geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

(...)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden op 12/02/2008, 13/01/2009, 23/02/2011, 28/03/2013, 26/09/2013 en 28/04/2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 26/09/2013.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene is bekend bij de Veiligheid van de Staat omdat hij lid zou zijn geweest van de Taliban.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen die hem betekend zijn op 12/02/2008, 13/01/2009, 23/02/2011, 28/03/2013, 26/09/2013 en 28/04/2014. Betrokkene heeft de autoriteiten niet verwittigd van zijn adreswijziging tijdens de periode waarin betrokkene zijn bevel om het grondgebied te verlaten diende op te volgen.

Betrokkene heeft meerdere asielaanvragen ingediend. Op 08/11/2010 oordeelde de RVV dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Afghanistan geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

(...)

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden op 12/02/2008, 13/01/2009, 23/02/2011, 28/03/2013, 26/09/2013 en 28/04/2014. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 26/09/2013.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene is bekend bij de Veiligheid van de Staat omdat hij lid zou zijn geweest van de Taliban.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen die hem betekend zijn op 12/02/2008, 13/01/2009, 23/02/2011, 28/03/2013, 26/09/2013 en 28/04/2014. Betrokkene heeft de autoriteiten niet verwittigd van zijn adreswijziging tijdens de periode waarin betrokkene zijn bevel om het grondgebied te verlaten diende op te volgen.

Betrokkene heeft meerdere asielaanvragen ingediend. Op 08/11/2010 oordeelde de RVV dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Afghanistan geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen

*laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.
(...).*”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.1.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

2.2.1. In de nota met opmerkingen wordt een exceptie onontvankelijkheid van de vordering aangevoerd, daar verzoeker het voorwerp uitmaakt van een definitief geworden inreisverbod.

2.2.2. Ter zitting repliceert de advocaat van verzoeker dat zij in het middel de schending aanhaalt van hogere rechtsnormen die de bepalingen van de vreemdelingenwet te boven gaan. Waar de verwerende partij in de nota verwijst naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2014, meent zij dat dit achterhaald is en een *a posteriori* motivering betreft.

2.2.3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Naar vaste rechtspraak van de Raad van State moet het gaan om een persoonlijk, rechtstreeks, actueel, zeker en wettig belang.

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (cf. W. WEYMEERSCH, “Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.” in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.), Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing, Brugge, die Keure, 2004, 161.)

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat ten opzichte van verzoeker op 26 september 2013 een inreisverbod met een geldingsduur van drie jaar werd genomen, dit inreisverbod werd hem ter kennis gebracht op 26 september 2013.

Het aan verzoeker afgeleverde inreisverbod van 26 september 2013 is een verbodsmaatregel, die inhoudt dat aan verzoeker voor de erin bepaalde termijn van drie jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België en de Schengenlidstaten wordt verboden.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering

[...]"

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

"§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressaat - voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk en de Schengenstaten wordt verboden.

In toepassing van artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet kan voorts enkel het toekennen van de internationale bescherming (de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet het inreisverbod en dus het verblijfs- en toegangsverbod buiten werking stellen.

In casu blijkt niet dat verzoeker nadat hij op 26 september 2013 in kennis werd gesteld van een inreisverbod voor de duur van drie jaar een verzoek om internationale bescherming of een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gegrond werd verklaard en dat een dergelijk statuut of een dergelijke machtiging hem zou zijn toegekend.

Verzoeker heeft evenmin het bevoegde bestuur verzocht om het inreisverbod dat hem werd ter kennis gebracht op 26 september 2013 en dat dus vanaf die datum in werking is getreden voor de erin vermelde termijn van drie jaar, op te heffen of in te trekken, met toepassing van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. De schorsing van dit inreisverbod werd opgeheven en het beroep tot nietigverklaring ertegen werd verworpen bij arrest van de Raad nr. 115 885 van 18 december 2013.

De Raad stelt bijgevolg vast dat niet blijkt dat het inreisverbod van 26 september 2013 is ingetrokken of opgeheven zodat dit inreisverbod op datum van de bestreden beslissing en tot op heden definitief is en nog steeds in het rechtsverkeer aanwezig is. Het verbod op toegang tot en verblijf op het grondgebied van de voormelde staten is dan ook uitvoerbaar, het is niet geschorst noch vernietigd en het is ook niet ingetrokken of opgeschort door het bevoegde bestuur. De termijn van drie jaar van dit inreisverbod loopt nog.

Het blijkt dan ook dat verzoeker op het ogenblik dat hij de onderhavige vordering indiende onder de gelding viel van een uitvoerbaar inreisverbod van drie jaar dat door de Raad niet is vernietigd en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven.

2.2.3.2. In de mate waarin verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en in de uiteenzetting van de feiten aanvoert dat hij *"zich in de afgelopen jaren bovendien op publieke wijze (heeft) geuit als spreekbuis voor de Afghanen in België, zodat hij gelet op dit profiel een extra risico loopt"* wordt erop gewezen dat, gelet op wat bepaald wordt in artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet, verzoeker ondanks het inreisverbod wel een nieuwe asielaanvraag kan indienen.

Tevens wordt erop gewezen dat in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2014, het volgende wordt overwogen:

"Daarnaast verklaart u heden vervolging te vrezen in Afghanistan omdat u in België in een kerk verblijft (zie CGVS, p.5). Volgens uw verklaringen leeft de perceptie bij de Afghaanse Taliban dat alle Afghanen

met een verblijf in een Belgische kerk bekeerd zijn tot het christelijke geloof. U vreest om die reden ook te zullen worden gedood bij een terugkeer naar Afghanistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie (geloofsafvalligheid), waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanzien kunnen worden als een nieuw element dat de kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het Christendom, kan dit evenmin als dergelijk nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet worden aangenomen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent (zie CGVS, p.6), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. De dreigbrief van de Taliban die u neerlegt ter ondersteuning van uw ingeroepen vrees te zullen worden gedood omwille van uw verblijf in een Belgische kerk, overtuigt evenmin. Vooreerst betreft het document dat u voorlegt slechts een kopie, waarvan het onmogelijk is om de authenticiteit na te gaan. Bovendien is het uiterst merkwaardig te noemen dat u de herkomst van deze brief niet kan toelichten zoals blijkt uit uw verklaringen tijdens het gehoor (zie CGVS, p.5). Hoewel u stelt dat iemand die ook in de kerk verblijft de originele brief ontving vanuit Kandahar, bent u niet op de hoogte wie dit dan wel betreft. U weet evenmin in welke omstandigheden deze persoon een dergelijke brief bekwam. Dient gezegd dat deze dreigbrief van de Taliban een gesolliciteerd karakter vertoont en lijkt te zijn opgesteld ten behoeve van de nieuwe asielaanvraag van de Afghaanse actievoerders in België die heden in een kerk verblijven. Voorts, betreffende uw deelname aan betogingen in België zoals u stelde tijdens uw gehoor op het CGVS (p.4), stelde het CGVS vast dat deze geen verband houden met uw vrees voor vervolging volgens de vluchtelingenconventie of uw risico op ernstige schade volgens de vreemdelingenwet bij terugkeer naar Afghanistan en kan derhalve niet als nieuw element volgens artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet beschouwd worden.”

Meer specifiek in verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet (waarin artikel 3 van het EVRM besloten ligt) wordt het volgende overwogen:

“Inzake uw vrees voor gedwongen rekrutering door de Taliban bij uw terugkeer naar Afghanistan zoals u verklaarde (zie p.5), moet worden vastgesteld dat in de ‘UNHCR Guidelines’ uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. In casu werd uw eerder ingeroepen samenwerking met de Taliban als ongeloofwaardig bestempeld door het CGVS en de RvV. De stelling dat u behoort tot de sociale groep van de mannen en jongens die vatbaar zijn voor gedwongen rekrutering door een rebellenbeweging of door de Afghaanse Lokale Politie kon u niet staven.

Daar u in het kader van uw huidige asielverzoek geen elementen aanbrengt die de geloofwaardigheid met betrekking tot uw asielrelaas kunnen herstellen, kan er ook in het kader van uw vijfde asielverzoek geen geloof aan worden gehecht. De door u neergelegde brief “Nieuwe elementen ingeroepen voor een nieuwe asielaanvraag” wijzigt hier niks aan. Dit betreft een standaardbrief die door enkele advocaten werd uitgedeeld aan Afghaanse asielzoekers tijdens hun verblijf in een kerk. Bovendien dient vastgesteld te worden dat in de door u aangehaalde UNHCR Eligibility Guidelines vermeld wordt dat “depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGEs, or in areas where pro-government forces and AGEs are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group”. Blijkens de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier staat de stad Kabul - waarvan u afkomstig bent - onder de effectieve controle van de Afghaanse overheid en hebben de Taliban in Kabul-stad een veel beperktere invloed dan in andere delen van het land. Daargelaten de geloofwaardigheid van uw relaas, bevinden er zich in de door u aangereikte informatie dan ook geen elementen die erop wijzen dat u bij terugkeer naar Kabul-stad het risico zou lopen gedwongen gerekruteerd te worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate

van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U bent immers op zeer jonge leeftijd met uw familie van Parwan naar Kabul-stad verhuisd waar u de rest van uw leven, tot aan uw vertrek naar Europa, heeft doorgebracht. Immers, vanaf uw driejarige leeftijd tot uw vertrek uit Afghanistan in begin 1378 (Gregoriaanse kalender begin 2000) hebt u in de hoofdstad Kabul gewoond. Kabul is de stad waar u opgroeide en is uw thuishaven. U voltooide uw middelbare school opleiding in Kabul. Na uw studies baatte u in de wijk Khair Khana een eigen cosmetica winkel uit (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U woonde bij uw oom in Kabul. Hoewel uw oom zou overleden zijn zoals u beweert, wonen uw neven nog steeds in Kabul waar zij elk een winkel runnen. Ook uw zus woont nog met haar gezin in Kabul, zo verklaarde u.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen “open combat” gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand.

Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de

internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “collateral damage” onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds “high-profile attacks” plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat het laatste onderzoek in dit verband dateert van 2010. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat verzoeker meerdere asielaanvragen heeft ingediend en dat de vijfde asielaanvraag bij beslissing van 10 april 2014 niet in overweging werd genomen. Indien verzoeker de mening is toegedaan dat de situatie op het vlak van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en de subsidiaire bescherming inmiddels zou zijn gewijzigd, staat het hem zoals reeds gesteld vrij om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, ondanks het inreisverbod. Zelfs in de hypothese dat deze asielaanvraag niet in overweging zou worden genomen, zal wel een onderzoek gevoerd worden of de nieuwe elementen die verzoeker voorlegt, de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt (artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet). Bij gebrek aan dergelijke elementen, zal de commissaris-generaal wel gemotiveerd oordelen of het terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement (artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet). Bijgevolg kan *prima facie* de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM *in casu* niet worden aangenomen.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet over het rechtens vereiste wettig belang beschikt. De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend zestien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. DE SMET